

Діак Іван Васильович

Кандидат технічних наук,
академік УНГА,
фахівець нафтової
і газової промисловості,
державний діяч

Народився 22 липня 1929 р. у с. Цеперів Кам'яно-Бузького району на Львівщині. Після закінчення гірничопромислового факультету ЛПІ у 1953 р. розпочав трудову діяльність у Долинській КБ старшим інженером, начальником виробничо-технічного відділу. У 1958 р. його призначили на посаду головного інженера Болахівської КРБ, а протягом 1964–1970 рр. він працював головним інженером та керівником тресту «Прикарпатбурнафта». Упродовж наступних двох років Іван Васильович був керівником Івано-Франківського центру з наукової організації виробництва, праці та управління інституту «ВНДІОЕНГ».

Брав участь у запровадженні інноваційних рішень, зокрема двостовбурного буріння, використання алмазних доліт, спуску зварних обсадних колон. Велику увагу приділяв удосконаленню кріплення свердловин, за цією тематикою у 1970 р. захистив кандидатську дисертацію.

Протягом 1972–1998 рр. Іван Діак працював заступником начальника об'єднання «Укргазпром» із буріння, заступником

голови правління АТ «Укргазпром» із питань буріння та видобування газу. В цей період його зусилля були спрямовані на оптимізацію структури бурових підприємств, зміцнення їх кваліфікованими кадрами, удосконалення технології буріння. За його участю широке застосування отримали нові бурові долота, буріння багатосекційними високомоментними турбобурами, нові технічні рішення під час буріння на ПСГ. Він був ініціатором будівництва похило-спрямованих та горизонтальних свердловин.

Під керівництвом і за безпосередньою участю Івана Васильовича створена відповідна інфраструктура й організоване буріння свердловин в умовах багаторічної мерзлоти на Уренгойському ГКР.

Він був учасником ліквідації наслідків аварії на ЧАЕС.

Упродовж 1998–2002 рр. І. В. Діак був народним депутатом, головою підкомітету з питань газової промисловості Комітету Верховної Ради України з питань ПАКУ, ядерної політики та ядерної безпеки, а протягом 2002–2012 рр. — головним радником голови правління НАК «Нафтогаз України», генеральним секретарем Газової спілки України, радником Президента України, радником секретаря РНБО України. Зробив вагомий внесок у зміцнення енергетичної безпеки України, захист її інтересів та державності.

Іван Діак — автор шести винаходів і понад 250 наукових та публіцистичних праць, зокрема 15 монографій. Він — член-кореспондент Гірничої академії України, член Спілки журналістів України. Понад десять років очолював редакцію журналу «Нафтова і газова промисловість».

Нагороджений орденами Дружби народів, Трудового Червоного Прапора, Данила Галицького, «За заслуги» I–III ст., Святого Рівноапостольного князя Володимира Великого II, III ст. Він — заслужений працівник промисловості України, лауреат Премії Ради Міністрів СРСР.

Дмитровський Мирослав Йосипович

Інженер-геолог,
член-кореспондент УНГА,
фахівець у сфері розвідки
і розробки нафтових та газових
родовищ

Народився 12 серпня 1934 р. у с. Полівці Чортківського району на Тернопільщині.

У 1957 р. закінчив геологорозвідувальний факультет ЛПІ і отримав направлення на роботу в трест «Укрнафтогазрозвідка», де працював на посадах колектора, техника-геолога, геолога, старшого геолога, в. о. начальника структурно-пошукової партії. За безпосередньою участю М. Й. Дмитровського в 1963 р. було відкрите Левенцівське газове родовище.

З 1969 р. працював у системі об'єднання «Укргазпром», де пройшов шлях від старшого геолога промислу до головного геолога Красноградського, пізніше Харківського ГПУ. Долучався до облаштування і введення в експлуатацію Єфремівського, Мелихівського, Ведмедівського, Кегичівського, Соснівського, Хрещищенського й інших родовищ із застосуванням нової техніки та технології видобування вуглеводневої сировини (зокрема фільтрів великої довжини) і дослідженням високодебітних свердловин.

У 1989–1990 рр. Мирослав Йосипович займався консультативною роботою з оцінювання газових ресурсів у Міністерстві гірничих справ Ефіопії. Потім працював в інституті «УкрНДІГаз», де складав проекти дослідно-промислової і промислової розробки Юліївського та низки інших родовищ, брав участь у створенні роботи «Атлас родовищ нафти і газу України».

У 1996 р. після переведення на посаду головного геолога УМГ «Харківтрансгаз», а згодом — головного геолога ГПУ «Харківгазвидобування», М. Й. Дмитровський долучився до відновлення розробки Перещепинського, Кременівського НГКР. За його участю було відкрито, облаштовано та введено в експлуатацію Ульяновське, Аксиотівське й інші ГКР, проведено дорозвідку покладів на великих глибинах, удосконалено систему розробки Березівського ГКР та інших родовищ, а також доведено промислово газоносність нижньовізейсько-турнейських відкладів на Березівському ГКР. На останньому разом із фахівцями УкрНДІгазу було розроблено і запроваджено технологію перепускання високонапірного газу із візейського у серпуховський поклад, обґрунтовано створення в районі заплави р. Мерло насипної споруди для буріння свердловин, що дозволило оптимізувати умови розробки родовища.

У 2007–2010 рр. працював у ТОВ «Стріус-1»

Мирослав Йосипович — співавтор 65 наукових праць і чотирьох винаходів, які присвячені підвищенню видобувних можливостей родовищ, учасник науково-технічних конференцій, які проводилися у Польщі та Білорусі. Нагороджений Почесною грамотою Кабінету Міністрів України, золотим та срібним знаками Спілки геологів України, багатьма галузевими відзнаками і грамотами Харківської облдержадміністрації. Йому було присвоєно звання «Заслужений працівник промисловості України».

Помер 4 лютого 2010 р.